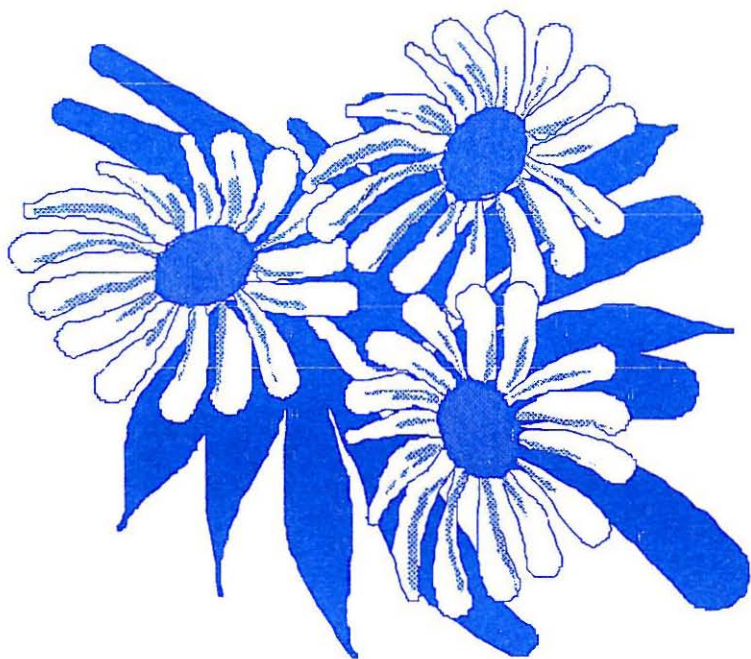

Rozhovory se životem

15

OBSAH

1. Dopis	-----3
2. Sympatie a antipatie v životě přírody	----- 5
3. Bůh a člověk	----- 11
4. Adelma Vay „Sféry mezi nebem a zemí“	----- 14
5. Vnitřní vývoj	----- 17

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Milí přátelé!

Na cestách pozemského života je tolik věcí, které vás odvádějí od poznání jeho pravé příčiny a úkolů. Hmotná existence vyžaduje od člověka pracovat, vydělávat prostředky, aby mohl uspokojit své tělo a splnit požadavky těch, kteří jsou mu svěřeni. Ale to není primárním cílem života. Pro ten pracujete prozatím velmi málo. Někteří z vás pravý, hmotnému bytí nadřazený životní cíl dosud nepoznali a mnozí jeho realitu vůbec nepřipouštějí. Jste zvyklí na chaos, hluk, rostoucí hmotné nároky a neustále se měnící kulisu denního života, která vám ponechává málo času na poznání sebe sama. Většina z vás bloudí životem bezmyšlenkovitě, jako cizinci svého pravého Já.

Zatížení hmotným tělem a jeho nároky, ale zároveň bohatí na možnost poznání oblastí jemu nadřazených, hledáte v knihách filosofů, náboženských myslitelů a v různých v tomto směru dostupných pramenech, jenom ne v sobě samých. Nemáte dostatek víry a důvěry v existenci svého Tvůrce a ve své vlastní síly. Nesčíslná *proč* blokuji vaše myšlení a umožňují mu pohyb jen v jednom směru.

Odpověď na všechna *proč* najdete tam, kde nejméně hledáte. Ve svém nitru. Na to nemáte čas, dostatek trpělivosti a vytrvalosti. Víra a důvěra jsou potlačovány pochybnostmi, jednou z nejsilnějších zbraní negativních sil, které se vás snaží odvést od poznání pravdy. S oblibou vám vnucují stále znovu otázky *proč, proč ?* „Proč dopouští Bůh, jestliže existuje, tolik nespravedlnosti ? Proč musím já nebo můj bližní tolik trpět, proč žijí jiní v přepychu a štěstí ?“

Většina z vás ví, že Bůh nemá s karmickým zatížením člověka nic společného. Obviňujete Ho z toho, k čemu jste sami zavdali příčinu. Její působení vychází z *vaší* svobodné vůle, ne z vůle Boha.

Život na zemi není lehký, ale nikdo neprožívá víc než to, co si *sám* před svým zrozením zvolil.

Nezapomínejte na sílu modlitby a na vašeho duchovního průvodce. Modlit se musíte ne slovy, ale srdcem. Vroucně, oddaně, s plnou důvěrou vložte svoje těžkosti do vůle Toho, od Něhož očekáváte pomoc. Pak je vaše modlitba paprskem, který dosahuje nejvyšších míst a vrací se obohacen sílou, poznáním a ztrátou pochybností k modlícímu zpět.

Kontrolujte lépe svoje myšlenky a pocity. Myšlenka je duševní produkt, něco, co souvisí s duchem. Myšlením tuto souvislost buď posilujete nebo ničíte. Duch není schopen podílet se na něčem, co není správné. Nenecháte-li mu prostor k rozvoji, propadáte do stále větší tmy nevědomosti a vnitřní nespokojenosti.

Jste zakořeněni v zemi, ale *nad* zemí se zdvíhá světlo a teplo životodárného Slunce. Jak to dělá rostlina ? Její kořen zůstává v zemi, ale všechny její části se zvedají vzhůru ke světlu a jeho životodárné síle.

Obklopují vás jen takové síly, jaké svými myšlenkami a pocity vytváříte a vyživujete. Síly dobré nebo méně dobré. Duše člověka sílí jen láskou a dobrem. Dobro a láska jsou cestou kamenitou a těžkou, vedoucí přes stále nová pohoří a hluboké propasti, ale jednou dosáhnete přehledné slunečné roviny, kde spočínáte šťastně s vědomím: „Tady jsem doma!“

To je cíl, ke kterému vám chceme všichni pomáhat, pokud naši pomoc vyžadujete a přijímáte.

Sympatie a antipatie v životě přírody

*„Teprve až pokácíte poslední strom,
až otrávíte poslední řeku a ulovíte
poslední rybu, poznáte, že se pení-
ze nedají jíst.“*

Proroctví indiánského kmene Cree

V posledních Rozhovorech jsme procházeli světem pro člověka stále ještě skrytých přírodních tajemství. Světem trpaslíků, rusalek a lesních žínek, na jejichž reálnou existenci většina lidí nevěří. Přesto však existují. Jejich úkolem je péče o růst a vývoj přírody, ale pomáhají i člověku. Přijímají energii jeho myšlenek a reagují na ni vysíláním léčivé síly, barev, vůní a krásy, které působí jako utěšující, osvěžující a ozdravující lék na tělo i na duši.

Životy přírody a člověk mají společného Tvůrce. Mnohé z nich projevují člověku podobné vlastnosti, jako na příklad vzájemnou sympatii nebo antipatii, která hraje ve světě přírody důležitou roli.

Již ve třetím století píše Theophrast ve svém díle o přírodě:

„Jedna rostlina nezabíjí druhou, ale ohrožuje ji, roste-li v její blízkosti svou vůní, šťávou a silou, tak jako zelí a vavřín ohrožují vinnou révu.“

Ve stejné míře však jsou si rostliny schopny navzájem pomáhat, podporovat jedna druhou. Měřením bylo dokázáno, že zdravé květiny pomáhají uvadajícím tím, že jim vysílají část své životní síly. Každá rostlina je samostatným individuem, nositelem vlastností, vnějších a vnitřních znaků své rasy a druhu. Vylučované nebo v rostlinném těle skladované substance mohou jiný rostlinný druh přitahovat, doplňovat nebo odpuzovat.

Jestliže zasadíme vedle keře růží pór, česnek nebo cibuli, chráníme ho před mšicemi, celý keř ožívá novou silou a odměňuje se bohatými, nádherně vonícími květy. Jsou-li uložena v jeho blízkosti jablka, dojde k opaku. Růže ztratí všechny zelené listy a její růst stagnuje, pravděpodobně působením

jablky uvolňovaného etylénu. I vikev roste jedenadvacetkrát pomaleji v blízkosti jablek a brambor.

Růže ve váze se nesnášejí s karafiáty, ale i s růžemi jiného druhu, na příklad s čajovou růží. Nejnebezpečnějšími partnery jsou konvalinky, rezeda, mák a oměj. Jejich působením hynou ostatní rostliny ve společné váze během několika málo hodin.

Rostliny reagují na duševní a tělesný stav člověka, na jeho pocity, myšlenky, vlastnosti a návyky. Rozhovory s rostlinami nejsou pouhou domněnkou, ale ověřeným faktem.

Emanuel Cihlár, autor známé knihy: „Mystics at Prayer“, (Calif. 1932) vypráví:

„Muž, který více pil než byl schopen snést, se uložil ke krátkému spánku do trávy, poseté sedmikráskami. Po jeho odchodu jsme pozorovali, že všechny sedmikrásky, ačkoliv byl nádherný slunný den, uzavřely své kalichy a odklonily se, jak jen jim to bylo možné, od místa, na kterém opilý muž ležel. Trvalo několik hodin, než opět otevřely svoje kalichy slunci vstříc.“

Známým úkazem je i antipatie rostlin vůči hlučné, hypermoderní hudbě:

„Na stožár, který stal již roky poblíž našeho domu porostlý malými popínavými růžičkami, byl připevněn reproduktor místního rozhlasu. Jakmile se z ampliónu ozvala hlučná moderní hudba, odtahovala se kvítka, ale i celá rostlina od stožáru tak daleko, jak jen jim to délka stonku dovolovala. Svůj boj ztratily po krátké době čtyř týdnů a zahynuly.“

Antipatie rostlin vůči alkoholu, nikotinu a vůči prostitutkám byla známá už našim předkům. Grossmagnus von Nettenheim došel po četných studiích k poznání: „Strom se s těmito ženami nesnáší. Zahyne, jestliže ho taková osoba zasadí, nebo nepřináší plody.“ Vysvětlení je zcela jasné. Každý člověk vyzařuje svůj životní ód. Tělesným spojením s různými partnery dochází k oslabování a promíchání tohoto ódu, nikotin, alkohol a jiné drogy ho znečišťují a rostliny reagují na znečištěný ód velice citlivě.

Odpudivé reakce mezi rostlinami samotnými jsou následkem jimi vyzařovaných vůní, působením jejich šťáv a kořeny uvolňovaných substancí, nepříznivých jinému rostlinnému druhu.

Dub a ořech, borovice a vavřín, zimostřez a bříza znemožňují jeden druhému růst a vývoj. Borovice vyhledává blízkost břízy a olší. Doslova usmrcující síla vychází z černého bezu, jehož životní chtivost je tak vysoká, že odsává sousedícím stromům a keřům výživu a přivádí je k zániku. Nejvíce trpí blízkostí černého bezu popínavé růže.

V době, kdy bylo Rakousko římskou provincií Noricum, založil zde římský císař Markus Aurelius Probus (278-282) pro svoje vojáky rozlehlé vinice a v jejich blízkosti zahrady s množstvím vlašských ořechů. Až dodnes existují v této oblasti četná jména jako Nußdorf, Nußberg, Nußallee...(ořech je německy Nuß). Proč tolik ořechů? Pojídání ořechových jader snižuje působení vína a ještě dnes předkládají rakouští vinaři svým hostům k vínu misku s jádry vlašských ořechů.

Vinná réva se nesnáší se zelím. Zelí ji odebírá vlhkost, takže brzy dochází k jejímu uschnutí. Nesnesitelná je jí již samotná vůně zelí. Tato antipatie zůstává zachována i ve šťávě hroznů, ve víně (informační entropie). Té využíval již Androcydes jako pomoc proti opilosti vínem.

Antipatie a sympatie v rostlinné říši je využívána v boji proti škodlivému hmyzu a zvířatům. Krtci a myši nesnášejí česnek a všechny druhy pryšců. Mravenci se vyhýbají listům černého bezu, levanduli, kerblíku, myši suchému heřmánku a mátě peprné. Jestliže zavěsíte psovi na krk sáček s kapradím, zbaví se ve zcela krátké době blech. Štěnice a blechy prchají před usušeným kapradím. Albertus Magnus radí zavěsit v domě vlhké větvičky konopí, které spolehlivě odstraní blechy a štěnice.

Pěstitelé kávy a čaje ve Sri Lance bojují úspěšně kopřivami proti slonům. Jakmile chobot slona jednou získá zkušenost s blízkostí kopřivy, vyhýbá se místům, kde kopřivy rostou a sloni neničí čerstvě vysázené plantáže.

Již citovaný E. Cihlár doporučuje všem, kteří přenocují v přírodě, aby si do spacího pytle zašili sáčky s levandulí. Tím jsou chráněni proti mravencům a jinému hmyzu.

Plody zahradních jahod získají nádhernou vůni, posypeme-li zem kolem nich jehličím borovice.

Okurky milují koňský hnůj, společnost slunečnic, kukuřice, kedluben, brambor a fazolí. Fazole zabraňují rozšíření mandelinky bramborové.

Zelený salát vyžaduje společnost jahod a mrkve. Protože obsahuje hodně bromu, zajišťuje dobré usínání a spánek.

Rajčata, chřest a kopřivy si vzájemně pomáhají. Nepříznivá pro rajčata je blízkost kedluben, fenyklu, brambor a meruňkových stromů. Rostlina rajčat vyzařuje nepříjemný zápach, který zabraňuje rozšíření mnoha škůdců, hlavně housenek běláška zelného.

Petržel je dobře sázet v blízkosti růží a rajčat.

Zelí je důležitým hojivým prostředkem. Čerstvě rozdrcený zelný list, položený na bolavé místo lidského těla, odstraňuje bolesti. Zelí nemá rádo ve své blízkosti majoránku. Jsou-li obě rostliny pohromadě, dochází k jejich zahynutí.

Majoránka zahání pavouky a mravence.

Ptačinec obecný je výborný jako salát. Posiluje a pročišťuje močové ústrojí, osvědčuje se všeobecně proti křečím.

Hluchavka je požehnáním pro všechnu zeleninu.

Česnek, nejlepší antibiotikum přírody, chrání společně s cibulí, pažitkou a šalotkou rostliny příbuzné růžím a ovocné stromy proti nemocem.

Kopřivy jsou požehnáním pro člověka i přírodu. Obohacují půdu vápníkem, zvyšují úrodu stromů, zesilují aroma všech bylin. Odstraňují zápach kompostu. Pro člověka jsou jednou z nejsilnějších léčivých, tělo pročišťujících bylin.

Kopr miluje blízkost zeleného salátu, cibule a okurek, ale nesnáší se s mrkví.

Máta peprná je prostředkem proti mravencům, komárům a mouchám. Mezi zeleninou zabraňuje rozšíření mšic, housenek běláška zelného a jiného škodlivého hmyzu. Sáček se sušenou mátou je osvědčený prostředek proti molům.

Rostliny dovedou chránit člověka i před nebezpečnými bakteriemi nebo před amébami (měňavkami). Biolog Petrovič Tokin, profesor Leningradské univerzity, studoval léta aromaterapeutické účinky některých rostlin (fytoncidy), které pomáhají tyto neviditelné nepřátele lidí i zvířat ničit. Aromatické působení vavřínové bobule je např. schopné během 4 až 60 minut usmrtit kysu. Silným prostředkem proti bakteriím je křen, kterým konzervují Rusové ovoce a vejce až po dobu pěti let. Kousek křenu, přiložený k vejcům v chladničce, je nejlepším prostředkem k zachování jejich čerstvosti.

Dalšími protibakteriálními prostředky jsou listy břízy, blahovičníku (eukalyptu), jedle, smrku, dubu, černého rybízu, jabloní a citrusových stromů.

Rusové si slibují od těchto biologických pokusů velkou pomoc medicíně, protože se jim podařilo zničit v krátké době bacily cholery, paratyfu, tuberkulózy a záškrtu působením aromatických esencí dubových listů.

V příštím čísle Rozhovorů budu hovořit o stromech a rostlinách, které plní úkoly svého krátkého života i službou člověku, pokud je ji ochoten přijmout. Dnešní člověk však raději sáhne po tabletě nebo jiném chemickém prostředku, které mu ušetří čas potřebný k připravování přírodních léčebných substancí. Nezodpověděna však zůstává otázka, nakolik tím šetří svoje tělo a duši. Domovem člověka a jeho těla je příroda, ne chemická laboratoř. Ta zůstává jen vedlejším pomocníkem.

Život stromů, rostlin a zvířat prochází stejnými životními stadii jako život člověka: zrození, růst, vývoj, rozmnožování, stárnutí, nemoci, smrt. Naši předkové symbolizovali tyto životní úseky ve staré pověsti „Rýbrcoul a Ema“. Protože Rýbrcoul - Krakonoš je vedoucí přírodní bytostí v Krkonoších a tato sága je málo známá, uvedu krátce její obsah:

„Rýbrcoul se zamiloval do krásné královské dcery Emy. Jakmile dospěla, unesl ji a skryl ve své říši. Čím déle žila princezna v samotě hor, tím byla smutnější. Trpěla touhou po někom, s kým by mohla rozprávět. Rýbrcoul ji předal svou čarovnou hůlku a pytel řepy (německy Rüben), aby si z nich vyčarovala

svoje průvodce, což se Emě podařilo. Prožila s nimi překrásné jaro a léto. S přicházejícím podzimem slábly a scvrkávaly se postavičky princezniných společníků, až jednoho dne došlo k jejich úplnému odchodu.

Od té doby bloudí princezna sama po vrcholcích krkonošských hor a sní. Už dávno ztratila Rýbrcoulovu kouzelnou hůlku a zapomněla kouzelnou formuli probouzející nové životy. Ale její touha a naděje na jejich příchod padají se zářící silou vycházejícího slunce do obydlených horských údolí, do srdcí lidí a přírody a probouzí i v nich touhu nezůstat na zemi sami.“

Vrátíme-li se k reálnému myšlení, je nám zřejmé, že lidstvo ke splnění této touhy nepotřebuje řípu a kouzelnou hůlku, ale lásku a zodpovědnost za život, kterému umožňuje krátký vývojový cyklus na zemi. I v tomto případě je mu příroda příkladem.

Proč jsem volila do tohoto a do příštích sešitů Rozhovorů téma o přírodě? Zadívejte se v této nádherné jarní době zrodu a rozpuku života kolem sebe, zaposlouchujte se do mohutného chorálu díkůvzdání a radosti, který přinášejí všechny životy přírody svému Tvůrci vstříc. Jestliže je vaše srdce schopné vnímat všechnu tu krásu, lásku a pro člověka doposud skrytá tajemství, obejměte je s láskou a vděčností:

„Otče, děkuji Ti za to, že cítím, vidím, nalézám a poznávám. Děkuji Ti, že mohu žít na této krásné zemi!“

Literatura: Willy Schroeder: „Pflanzengeheimnisse“.

Bůh a člověk

Člověk si není schopen svým rozumovým vědomím Boha představit a proto si o něm vytváří představy vlastní, které vybavuje více nebo méně příznivými lidskými vlastnostmi: láskou, ochotou pomáhat, ale i hněvem, zlostí, pomstychtivostí, svévolí nebo malicherností. Většina lidí se této představy bojí nebo je jim svatá.

Tak jako u jednotlivců je tomu i u celých národů, nezávisle na jejich kultuře a sociální úrovni. Mojžíš kázal o Bohu jako o mstiteli a náboženský kult Izraelitů Mu přinášel oběti, aby Ho usmířil. Křesťanské konfese udržovaly celá staletí svou moc vyhrožováním a strachem z Božích trestů a pomsty. Boha stvořeného lidským fanatismem se může člověk jen bát, ale nemůže ho milovat, protože k Němu není schopen najít důvěru a lásku. Nanejvýš podlézání a pokrytectví.

Nesprávné představy o Bohu byly udržovány po celá staletí a jsou silně vrostlé do lidského vědomí. Boj proti nim je dlouhý a těžký. Bohu lásky a dobra byly a jsou mnohdy přisuzovány přímo ďábelské vlastnosti, protože celá staletí nebylo člověku vysvětleno, proč trpí během svého pozemského života neúspěchy a strádáním všeho možného druhu, že lidské utrpení není působením Božích trestů a pomsty, ale následkem nesprávných činů člověka v současném nebo v některém z uplynulých životů.

Z této nevědomosti vyplývá nejčastější otázka člověka při rozhovorech o Bohu: „Jestliže Bůh existuje, jestliže svoje stvoření miluje a je mým Otcem, proč dopouští nesprávnosti, bolest a všechny nepříznivé, člověka provázející životní úkazy?“

Už jste se jednou při obviňování Boha z nelásky zeptali, jak Ho milujete vy sami? Láska roste láskou. Je to, co k Němu cítíte láska, strach, snaha získat pokrytectvím - „což kdyby bylo na tom něco pravdy“ - Jeho pomoc nebo vás vede ze srdce vycházející důvěra v Boží spravedlnost a pomoc?

Mnozí trpí celý život vnitřním hladem a vyprahlostí, nevědomou touhou po poznání Božské lásky, protože nejsou schopni

ve shonu za hmotnými požitky a zisky otevřít své nitro jejímu působení. Zůstávají jen na povrchu života, hlouští vůči pláči vlastní duše. Důvody své nespokojenosti hledají u ostatních nebo v nespravedlnosti a nedostatku lásky svého Tvůrce.

Učme se poznání, že všechno, co se nám nelíbí, všechno, co odsuzujeme, co v nás probouzí hněv, je zrcadlením nás samých. Ne Bůh, ale my zdvímáme vlastními nedobrymi skutky a myšlenkami stále znovu bič k životním ranám, které na nás dopadají.

Síla víry v Boha odpovídá duchovní zralosti člověka. Každý z nás je jiný a vztah k Bohu je vytvářen jeho individualitou. I hudba různých komponistů není přijímána všemi lidmi se stejnou láskou a obdivem jen proto, že skladatel je nositel slavného jména, ale podle toho, jak její tóny rozechvívají vnitřní svět posluchače.

Boha nemůžeme vidět, ale poznat ztišením se do vlastního nitra a dodržováním zákonů lásky, nejmocnější síly celého univerza. Je lhostejné, jak člověk Boha nazývá. Již jednou jsem použila přirovnání, že voda jednoho a téhož oceánu omývá břehy mnoha zemí pod různými jmény, ale přesto zůstává nezměněna. Bůh, nejvyšší kosmická inteligence, je stejnou měrou obsažen v každém náboženství. Předsudky, kastovnictví, tvrzení, že jen to nebo ono náboženství je vedeno Bohem, stejně jako nesnášenlivost Jeho tak zvaných zástupců na zemi dokazují, že Bůh je jim cizí.

Ti, kteří mají potíže s vírou v existenci Boha, logickým myšlením jistě poznali, že musí existovat příčina všeho stvoření, pozemského i vesmírného pořádku. Příčina, kterou lidstvo v důsledku svého nízkého vnitřního vývoje nebylo doposud schopno plně poznat a pochopit, ale její realita tím zůstává nedotčena.

Johannes Greber:

„Tak jako vaše hodinky nemohou dobře pracovat bez pomoci hodináře, nemohou ani nejdokonalejší, nejspolehlivější a nejpresnější „světové hodiny“, s milióny a biliony koleček, která

přesně zapadají jedno do druhého existovat bez sestavení a řízení jejich běhu mistrem, který je vytvořil.

Původ a osobnost Boha vám vysvětlit nemohu. To by bylo totéž, jako kdybych chtěl vysvětlovat jednoletému dítěti pomocí vyšší matematiky zákonitosti hvězdných drah.

Bůh je život, síla, světlo a láska. V Něm žijeme, pohybujeme se a rosteme. Z Něho jsme vyšli a každou čistou myšlenkou, činem a krokem se k němu vracíme. Jsme paprsky jeho tvořící síly a světla, které září rozdílnou intenzitou, podle toho, nakolik jsou schopny přijímat sílu ze svého zdroje.“

Dovolte mi zakončit tuto kapitolu slovy Emanuela:

„Jestliže někdo z vás doposud mluví svého ducha a jeho Tvůrce ještě nepochopil, zůstaňte klidní. Pracujte na své morální čistotě, nechte se vést láskou k bližnímu a všem životům. Čekejte, až přijde váš čas poznání.

I na zemi znáte zimní a letní setbu. Každé zrno má svůj čas, kdy začne klíčit. Některé dozrává rychleji, jiné pomaleji. Ale všechna živá zrna se otevírají, jakmile je zaplaví vlny světla a tepla a rostou, aby dosáhla bohaté sklizně. Mějte trpělivost se sebou samým, posilujte svou vůli poznávat doposud nepoznané a prosvětlovat vše, co je ve vás ještě v temnotě.

My jsme s vámi!“

„Pane faráři, tomu nerozumím. Dříve jste byl s panem S. stále nespokojený a nyní ho chválíte jako jednoho z nejlepších v celé křesťanské obci. Může se člověk tak rychle změnit?“

„To máte tak: Pokud byl v jiné církvi, byl zaslepený a mluvil nepravdu. Ale on nyní přešel k nám a vidí všechno správně a pravdivě.“

Anthony de Mello

Adelma Vay: „Sféry mezi nebem a sluncem“

Muž, kterému zemřela milovaná žena, hovoří s duchovním vůdcem Augustem:

Milý příteli Auguste, jsem hluboce nešťastný člověk. Bůh, kterého nazýváš vševládnoucí Láskou, mi vzal milovanou manželku a mým dětem matku. Neschopen slova, bolestí zlomený stál jsem nad její rakví s jediným bolestným výkřikem: „Proč, proč?“ Celý život měla pro mě jen slova porozumění a lásky a nyní leží chladná, bez pohybu a jediného slova. Dala svůj život za život našeho syna. Auguste, řekni mi, to má být Boží láska?

Rozumím tvé bolesti, ale uč se myslet nejen v dimenzi pozemského života, obrať svoje myšlenky k pochopení nekonečna. Tvá manželka ti nebyla vzata, nepatřila přeci tobě! Je dítětem Boha, který ji stvořil a žije dál. Odešlo jen její fyzické tělo, ale její duše je s vámi častěji než myslíš. Bůh ji povolal k návratu z lásky. Splnila svůj úkol na zemi. Jsi příliš nevědomý, abys mohl prohlédnout, jaký význam má její smrt pro ni samotnou, ale i pro tebe a děti.

Udělal Bůh z lásky moje děti sirotky?

Dám ti jednoduchý příklad: Nedaleko tebe žila matka, kterou znáš. Její nemocné dítě leželo ve smrtelné agónii. Matka prosila Boha a naříkala: „Bože, nech mi moje dítě, nebuď tak nemilosrdný, nech mi moje dítě!“ Bůh ji vyslyšel.

Po mnoha letech zemřelo toto dítě jako zlá, nebezpečná žena, která celý svůj život probýřila v nemravnostech a strávila ve vězeních. Celoživotní muka a bolest matky si nedovedeš představit. Neptej se, proč Bůh dělá to nebo ono, protože ještě nejsi zralý k tomu to pochopit. Neznáš karmickou zákonitost a úkoly své zemřelé manželky ani svou a svých dětí. Miluješ-li svého Tvůrce, jak se domníváš a jak říkáš, musíš mít k Němu důvěru, že pro svá stvoření dopouští jen to, co je pro ně dobré.

Myslím si, že nejlépe by bylo nemilovat nikoho. Chladné, lhostejné srdce se o nic nestará a také netrpí, když někoho blízkého ztratí.

Ale také nic nezíská. Dostává jen to, co je samo ochotné dát.

Proč je náš celý život na zemi jen utrpení, všechno, co získáme jen fantóm, nic nám nepatří, nic nemáme...

Přeměň Boha ve svůj majetek a získáš všechno. Duchovní zisky jsou věčné a jsou největším bohatstvím, které můžeš na zemi získat. Láska tvé manželky ti zůstala zachována. Odpověď na svoje „Proč?“ musíš hledat v sobě, ne u Boha. Tvůj život je jen to, co jsi si sám vyvolil a zasloužil. Bůh je tak milosrdný, že mírní zasloužené lidské utrpení, o němž mluvíš. Nebledej vinu jinde, jen u sebe samého. Hledej víru a důvěru v Boha a otevře se ti svět, po němž tolik toužíš. Svět míru, lásky, vnitřní spokojenosti a toho, co nazýváš štěstím.

Zatím Mu nedůvěřuješ, protože v Něho plně nevěříš. Bojíš se Ho, protože nosíš ve svém nitru jen zkreslený obraz Jeho lásky a spravedlnosti.

Hledej cestu hlubšího a pravdivého poznání. Tím přijdeš blíž své manželce i svému Tvůrci.

Chtěl bych rád, ale jak? Jsem plný bolesti. Ztratil jsem manželku a ztratil jsem i dítě.

Neztratil jsi je. Každá bolest otevírá brány nových poznání, kterými porosteš.

Poslouchej, co vypráví duše Elisy, dítěte, které zemřelo jen dva a půl roku staré. Snad přijdeš správnému poznání blíž:

„Zemřela jsem velmi brzo, protože jsem měla na zemi vyrovnat jen malý karmický úkol. Již samo převtělení duše do lidského těla a zrození jí způsobuje bolest. Mnohé duši stačí projít tímto procesem, aby odčinila malý karmický dluh a mohla přejít do vyšší vývojové fáze. Mnohé duše umírají již v matčině těle, jiné potřebují několik dnů, měsíců nebo málo roků ke splnění svého úkolu. Tak tomu bylo i u mne, ale zároveň jsem chtěla přivést srdce své matky k Bohu blíž.

Maminka mě nesmírně milovala a moje smrt ji uvrhla do hluboké vnitřní zoufalosti. Pomocí vnitřního hlasu jsem ji říkala: 'Maminko, jestliže mě hledáš, musíš obrátit své oči od země k nebi a své srdce k Bohu. Tam je tvoje dítě!'

Byla jsem magnetem, který táhl moji matku k Bohu a tím k její vlastní blaženosti a k pravému vnitřnímu poznání.

Zrození a smrt v lidském těle mně pomohly k větší duchovní zralosti a umožnily mně pomáhat pozůstalým, kteří se domnívali, že mě ztratili.

Když po několika letech nosila moje bývalá pozemská matka opět dítě pod srdcem, dostala jsem úkol být mu duchovním pomocníkem, vést je a chránit je.

Neplačte nad smrtí svých milovaných. Neztratili jste je. Snažte se jim raději přijít blíž hledáním cesty k Bohu a k pravému účelu života na zemi, k práci na vlastním duchovním vývoji a růstu, která plní radostí a světlem nejen vaše zemřelé, ale i vás samotné.“

„Jak mohu ostatním odpustit ty hrozné věci, které u lidí vidím?“

„Nekritizuj, neodsuzuj a nepotřebuješ odpouštět. Dělej to u ostatních tak, jako to děláš u sebe!“

Vnitřní vývoj

Každý člověk má právo na individuální vnitřní vývoj, který je u většiny lidí probuzen touhou po něčem, co jim stále uniká a co nejsou schopni definovat. Tento stav vychází z činnosti vyššího Já, které vysílá do lidského vědomí impulzy učit se poznávat a přijímat to, co mu bylo doposud cizí a nepochopitelné.

Činnost vyššího Já není omezena časem, sociálním postavením nebo kulturou životního prostředí, spíše duchovní zralostí a připraveností člověka přemýšlet o jevech, které není schopen vnímat smysly a mozkem. Jestliže tyto impulzy potlačuje, degraduje se dobrovolně do stavu slepě bloudícího stáda, vedeného jen instinktivní touhou po uspokojení tělesných pudů a vnějším leskem hmotných zisků.

Cesta, forma, čas, směr a tempo vnitřního vývoje nejsou nikomu předepsané. Vyšší poznání přichází postupně, ale jistě již s nejmenší vůlí a snahou o zlepšení vlastních chyb a nesprávných vztahů ke spolužijícím. Jeho příchod je však podmíněn trpělivostí a vytrvalostí boje proti nedobрым osobním návykům, vlastnostem, zálibám a sklonům, proti nadvládě nesprávného myšlení, cítění a jednání nevědomého množství. Nejkratší cestou k cíli je převaha lásky a dobra, morální síly, čistota myšlení a služba člověku. Snaha sklánět se ne *před* lidmi, ale *pro* lidi.

Mnozí z nás mají dobrá předsevzetí, ale slabou vůli přenést je do denního života. Ten, kdo opravdu chce, nezůstane bez posily. V každém životním okamžiku jsme provázeni mnoha vyššími průvodci, kteří mají jediné přání: pomoci svým svěřencům najít správný životní směr a cestu, aby splnily úkol, který si předsevzali před inkarnací. Mohou ho splnit, když většina z nich na vyšší pomoc a existenci Boha plně nevěří a jejich prosby zůstávají jen na rtech? Když volání o pomoc nevychází ze srdce, provázeno oddaností a zesílenou vůlí, ale z úvahy: „Zkusím to, co kdyby na tom bylo něco pravdy?“

Mnozí by byli připraveni uvěřit, ale „nemají čas“ se odpoutat od shonu a nároků denního života. Nedostatek času je nejčastější výmluvou. Jestliže se nad sebou zamyslíme, poznáme, že vnitřní ztišení je více otázkou vlastní neschopnosti zůstat chvilku v klidu než otázkou času. Hnání od jedné myšlenky ke druhé, od místa k místu, od člověka k člověku, zahrnování spoustou zbytečných slov, o jejichž působení a pravdivosti příliš neuvažujeme, nejsme schopni uvolnit se a odejít na pár minut do samoty.

Hlas a přítomnost vyšších ochránců a pomocníků však lze poznat jen vnitřním ztišením. I poznatky vedoucí k vnitřnímu růstu vycházejí zevnitř, protože lidská slova jsou schopna předat je jen omezeně. Mysleme na hlubokou pravdu Ježíšových slov: „Království Boží je ve vás!“

Zkoušejme pomalu, ale vytrvale najít cestu ke svému vnitřnímu království, cestu k sobě samým. Nepodaří se to hned. Duševní stav, ve kterém jsme žili dlouhou řadu let, neustupuje lehko a všechno nové vyžaduje čas trpělivost a vytrvalost. Nesmíme ztrácet důvěru a naději, jestliže znovu upadneme do starých slabostí. Lítost a stísněnost zabraňují přístupu vyšší pomoci a světla. Důležité je jít dál s optimismem a novou silou a využívat zkušeností každého nového klopýtnutí. Ta budou stále vzácnější, až úplně zmizí.

Dobrá předsevzetí provázená pevnou vůlí se stanou krok po kroku součástí našeho denního vědomí. Čím čistší a vyspělejší je toto vědomí, tím vyšší je životní radost a volnost člověka nezotročovaného nároky hmotného života. Ve srovnání s fyzickým tělem je naše vědomí něco jako krev. Čím čistší a zdravější je krev člověka, tím zdravější a životaschopnější je člověk sám.

Práce na vlastním morálním růstu, spojení s pramenem čisté duchovní pravdy vede člověka stále blíž k jeho Tvůrci a to je alfa a omega všech vývojových stadií celého univerza.

Nejsvětlejším příkladem pozemského života je život Ježíše Nazaretského. Následujeme-li jeho nauku lásky, nahradí naše slepé bloudění tmou, strachem a bolestí vnitřní bohatství

lásky, štěstí a blaženosti. Kdy se k tomu rozhodneme, záleží na nás.

Maminka se ptá malého kloučka: „Víš, že Bůh tě viděl, když jsi kradl v kuchyni keksy?“

„Ano!“

„A že tě celou dobu pozoroval, co děláš?“

„Ano!“

„Co myslíš, měl radost z toho, co jsi dělal?“

„Řekl mi: 'Nikdo tady není, jen my dva. Vezmi si víc!'“